

нало и се стиснало за доплица та: оплашило се отъ космата та грива, што се развѣвала на мѣдний шлемъ на Хектора. Юнакъ тѣ се засмѣлъ, снелъ си блескавий шлемъ, зель на рѣцѣтѣ сина си, и много го миловалъ; послѣ жално се простилъ съ жена си; казалъ ѝ да си иде у тѣхъ и да си гледа ткане то или предеше то съ слугини ти, а мъже ти трѣбова да се биятъ.

Нѣ кога Хекторъ се срещналъ лице съ лице съ страшний Ахилъ, неволно потрепералъ и реклъ да се повърне въ градъ тѣ; нѣ »бързоногий« Ахилъ се спуствалъ по него, та три пѣти обиколили около троянски ти стѣни. Между това Зевесъ, който гледалъ бой тѣ отъ високо то небо, вдигналъ везне то и турилъ на него два жрѣба, еднии за Хектора, а другии за Ахила; жребъ тѣ на Хектора натегналъ, и тогава закрилникъ тѣ му богъ Аполонъ се отеглилъ отъ него, а богиня Атина зела да помага на обичний си Ахила. Тя спрѣла Хектора, който бѣгалъ, като му се явила като братъ и му се обрекла да му помогне срещу врагъ тѣ. Първень Ахилъ хвърлилъ тежко то си копие; Хекторъ отеднажъ клекналъ на едно колѣно, и копие то прѣминало надъ него; богиня Атина го уловила и пакъ го подала на Ахила. Хекторъ хвърлилъ свое то копие и ударилъ въ срѣдъ Ахилоний штитъ; нѣ го не пробилъ (штитъ тѣ билъ искованъ отъ самий богъ Волкана, който работилъ искусни нѣшта отъ металъ). Тогава Хекторъ се спуствалъ съ мечъ възъ противникъ тѣ си; нѣ той го прѣварилъ и го проболъ съ копие то въ гърло то, и то на онова мѣсто, което не било закрито отъ мѣдна та ризница. Хекторъ падналъ. Той кога умиралъ помолилъ Ахила да не дава тѣло то му на поругание. Нѣ немилостивий Ахилъ му съблѣклъ ризница та, вързалъ го за носъ тѣ о колесница та си, и прѣпусналъ да го завлече въ грѣцкии станъ. Троянци ти видѣли отъ високи ти стѣни, че загиналъ юнакъ тѣ имъ, та по всичкии градъ рукнали да пла-